

การศึกษา

มารยาทของชาวสิงคโปร์

ตอนที่ ๒

มารยาทของชาวจีนสิงคโปร์ในยุคแรก คงไม่แตกต่างจากจีนแผ่นดินใหญ่มากนัก ต่อเมื่อชาวจีนสิงคโปร์ได้รับวัฒนธรรมตะวันตกแล้วมารยาทและการปฏิบัติตัวในสังคมจึงแตกต่างจากเดิมดังที่ได้กล่าวมาแล้ว โดยทั่วไปชาวจีนสิงคโปร์ให้ความเคารพผู้ใหญ่มาก ลูก ๆ ต้องดูแลบิดามารดา เมื่อเรียกหาต้องอยู่คอยรับใช้

เมื่อผู้ใหญ่พูดจากันห้ามพูดสอด หากลูกที่แต่งงานแล้วแยกบ้านออกมาตั้งครอบครัวใหม่ เมื่อสุดสัปดาห์หรือทุกครั้งที่มีโอกาสต้องกลับไปดูแลบิดามารดา และเมื่อพบเพื่อนบ้านก็ทักทายพูดจากัน เอื้ออาทรต่อกัน ชาวจีนสิงคโปร์ให้ความสำคัญต่อการศึกษาในครอบครัว สอนลูกหลานให้รู้จักเคารพผู้ใหญ่ ให้มีเมตตาริจิตต่อเพื่อน สอนให้เด็กรู้จักการรักษากายสะอาด ทั้งที่อยู่อาศัยและในที่สาธารณะ ให้เน้นส่วนรวมเป็นสำคัญ และไม่เห็นแก่ตัว

ชาวจีนสิงคโปร์ยังมีความเชื่อถือในเรื่องสิริมงคลและอัปมงคล การมอบสิ่งของในโอกาสต่าง ๆ จึงมีสิ่งที่ดีควรทำและไม่ควรทำในแง่ความ

เป็นมงคลด้วย เช่น การอวยพรขึ้นบ้านใหม่หรือการเปิดกิจการใหม่ ไม่นิยมให้นำพิทาทุกรูปแบบ เพราะคำภาษาจีนที่เรียกนาพิทานั้นคือ 钟 zhong จง เสียงไปพ้องกับคำว่า 终 zhong จง ที่แปลว่า จบ, สุดท้าย ทั้งนี้ เพราะผู้รับของขวัญจะตีความหมายไปว่ายังไม่ได้เริ่มต้นก็ถึงวาระสุดท้ายแล้ว การแต่งกายไม่นิยมใช้สีม่วง สีดำ หรือสีขาวล้วน

รัฐบาลสิงคโปร์ให้ความสำคัญกับเรื่องของการมารยาทมาก จึงได้จัดทำสิ่งใดเพื่อเป็นทูลแห่งมารยาทขึ้นใน พ.ศ. ๒๕๒๕ (ค.ศ. ๑๙๘๒) ตั้งชื่อว่า 新雅 xīnyǎ จีน หยา และมีชื่อภาษาอังกฤษว่า Singa ชาวจีนสิงคโปร์ทุกคนรู้จักทูลแห่งมารยาท

นี้ จีนหยาเป็นสัญลักษณ์ในโครงการปฏิบัติและเรียนรู้เรื่องมารยาทในหมู่ชาวจีนสิงคโปร์ สอนให้ชาวจีนสิงคโปร์มีจิตใจงดงาม จีนหยาเติบโตมาพร้อม ๆ กับเด็กชาวจีนสิงคโปร์หลายรุ่นต่อหลายรุ่น จนเมื่อจีนหยาเมื่ออายุได้ ๓๑ ปีในเดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๖ (ค.ศ. ๒๐๑๓) รัฐบาลก็เลิกโครงการนี้และบอกประชาชนว่า จีนหยาได้ลาออกจากหน้าที่นี้ เนื่องจากรัฐบาลเห็นว่าคนเราเกิดมาก็มีจิตใจดีงามทุกคนอยู่แล้ว ที่สำคัญมากกว่าการฝึกและการปฏิบัติ คือการชี้ให้เห็นถึงคุณค่าของความดีงามที่สามารถสร้างสรรค์สังคมให้ดีขึ้น

วสนรรณ จันโกโรนาบนท์ เขียน
ชลธิชา สุดมยุ สรุปร